

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **M. H.**, bytem B. 182, zastoupený JUDr. Petrem Hrnčířem, advokátem se sídlem Na Poříčí 1079/3a, Praha, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství kraje Vysočina**, se sídlem Vrchlického 46, Jihlava, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

t a k t o :

- I. Řízení **se zastavuje**.
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 22 610 Kč, k rukám JUDr. Petra Hrnčíře, advokáta se sídlem Na Poříčí 1079/3a, Praha, ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného ve správním řízení vedeném pod sp. zn. KRPJ-40979/ČJ-2010-1600KR o odvolání žalobce proti rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie kraje Vysočina ve věcech služebního poměru ze dne 1. 9. 2010, č.j. KVYS-2546/2010, kterým bylo žalobci přiznáno odchodné ve výši 249 726 Kč.

Dne 20. 5. 2016 (při jednání soudu) vzal žalobce výslovně žalobu v celém rozsahu zpět z toho důvodu, že žalovaný dne 18. 5. 2016 pod č.j. KRPJ-40979-83/ČJ-2010-1600KR o odvolání rozhodl. Zároveň žalobce navrhl, aby mu soud přiznal náhradu nákladů řízení, neboť vzal žalobu zpět pro pozdější chování žalovaného.

Podle § 47 písm. a) s. ř. s. soud v takovém případě řízení usnesením zastaví. Proto bylo řízení o žalobě zastaveno.

O nákladech řízení rozhodl zdejší soud podle § 60 odst. 3 věty druhé, podle níž vzal-li návrhovateli podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce, má návrhovateli proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.

Z posloupnosti jednotlivých kroků žalovaného plyne, že rozhodnutí bylo vydáno v časové i věcné návaznosti na podanou žalobu a zpětvzetí žaloby lze stavět do příčinné souvislosti s tím, že žalovaný žalobcem požadované rozhodnutí již vydal. Podle zdejšího soudu bylo přitom řízení před žalovaným v době podání žaloby skutečně zatíženo nečinností, přičemž mezi stranami není sporné, že zákonem stanovená lhůta 90 dnů (§ 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů) pro vydání rozhodnutí o odvolání překročena byla.

Ze spisové dokumentace předložené soudu žalovaným vyplynuly následující podstatné skutečnosti. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2015, č.j. 8 Ad 14/2011-38, bylo zrušeno předchozí rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 1. 4. 2011, č.j. PPR-27407-14/ČJ-2010-99KP, o odvolání žalobce, a to pro nepřezkoumatelnost. Tato nepřezkoumatelnost spočívala v tom, že nebyla dostatečně vypořádána námitka ohledně výše dlužné částky, která nebyla zohledněna v odpracovaných hodinách v letech 2007, 2008 a 2009, kdy tato námitka byla vypořádána pouhým odkazem na rozhodnutí policejního prezidenta tentýž den po č.j. PPR-27407-13/ČJ/2010-99KP. Dle závazného právního názoru Městského soudu v Praze tak bylo nutno věcně vypořádat mj. i výši dlužné částky, která nebyla zohledněna v odpracovaných hodinách a byla pro stanovení výše odchodného relevantní. Ze správního spisu vyplynulo, že tato otázka byla předmětem jiného řízení, na něž bylo v textu napadeného rozhodnutí odkazováno. Nicméně pouhý odkaz na rozhodnutí vydané v jiném řízení neshledal Městský soud v Praze dostatečným.

Po vrácení věci Městský soudem v Praze k dalšímu řízení byla věc dne 25. 6. 2015 policejním prezidentem postoupena řediteli krajského ředitelství jakožto funkčně příslušnému odvolacímu orgánu. Správní spis byl následně studován členy poradního senátu ředitele krajského ředitelství a tento senát byl doplňován o dalšího člena. Dne 31. 8. 2015 vyzval předseda poradního senátu zástupce žalobce, aby sdělil své návrhy na dokazování, a informoval jej o tom, že po seznámení se se spisovým materiálem členy senátu bude probíhat dokazování a výslechy svědků. Dne 1. 9. 2015 zaslal zástupce žalobce žalovanému písemnost, v níž zpochybnil nutnost provádění svědeckých výpovědí ohledně přestávek ve výkonu služby. Dne 2. 10. 2015 byla tajemnice předsedou poradního senátu informována, že doporučení poradního senátu se předložit nepodaří, a to z důvodu plánovaných procesních úkonů, zejména výslechu svědků, přičemž předseda poradního senátu tu odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2015, č.j. 8 Ad 13/2011 - 53. Dne 20. 11. 2015 zástupce žalobce nahlížel do správního spisu a bylo mu sděleno, že ve věci budou probíhat výslechy konkrétních svědků, o jejichž termínu bude včas informován. Dále mu bylo sděleno, že pokud nevyplyne potřeba dalšího dokazování, lze jednání senátu očekávat do konce měsíce ledna 2016. Dne 15. 11. 2015 podal zástupce žalobce stížnost řediteli krajského ředitelství na průtahy v řízení a poukázal na opakování některých svědeckých výpovědí a bezúčelnost provádění dokazování. Poté spis obsahuje listiny, jejichž obsahem je opakovaná komunikace mezi zástupcem žalobce a ředitelem krajského ředitelství, jejímž předmětem jsou opakované urgency o vydání rozhodnutí a stížnosti

na průtahy. Dne 25. 1. 2016 proběhlo jednání senátu poradní komise. Dne 4. 2. 2016 vyzval žalobce žalovaného a Ministerstvo vnitra k vydání rozhodnutí a dne 11. 2. 2016 podal žalobu na nečinnost ke zdejšímu soudu. Dne 23. 2. 2016 bylo senátem poradní komise ředitele krajského ředitelství přijato doporučení ve věci č.j. KRPJ-38306/ČJ-2010-1600KR, ve kterém poradní senát sdělil, že věc závisí na posouzení předběžné otázky, která je předmětem posouzení ve věci č.j. KRPJ-38306/ČJ-2010-1600KR. Dne 17. 5. 2016 žalovaný o odvolání rozhodl.

V dané věci byl správní spis po rozhodnutí Městského soudu v Praze vrácen žalovanému dne 25. 6. 2015 a až dne 23. 2. 2016 poradní senát ředitele krajského ředitelství sdělil, že věc závisí na posouzení předběžné otázky, která je předmětem řízení ve věci č.j. KRPJ-38306/ČJ-2010-1600KR. O této souvislosti si však žalovaný bezpochyby mohl učinit takový úsudek dříve, nejpozději v den, kdy se seznámil s důvody, jež vedly Městský soud v Praze ke zrušení předchozího rozhodnutí ve věci odchodného. Nicméně s ohledem na to, že v předcházejícím rozhodnutí žalovaný odkazoval právě na rozhodnutí ve věci zaplacení dlužných částek za odpracované hodiny, nepochybně mu byla souvislost obou věcí známa již před vydáním obou rozsudků Městského soudu v Praze.

Žalovaný tak po vrácení věci Městským soudem v Praze bez jakékoli relevantní procesní aktivity ve smyslu výše citovaných ustanovení správního řádu [§ 57 odst. 2 ve spojení s § 64 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu] v řízení o odvolání žalobce proti rozhodnutí náměstka ředitele krajského ředitelství ze dne 1. 9. 2010 ve věcech služebního poměru č.j. KVYS-2546/2010 pouze *čekal* na vydání jiného rozhodnutí, přičemž realizoval toliko interní administrativní úkony související s ustavením členů poradního senátu a předáním správního spisu jeho členům k nastudování, atd.; tu se však jedná o postupy související s interní organizací činnosti žalovaného ve správním řízení. Pokud tedy žalovaný dospěl k závěru, že s ohledem na jiné probíhající správní řízení (pod č.j. KRPJ-38306/ČJ-2010-1600KR) nemůže rozhodnutí o odvolání vydat, tedy že mu ve vydání rozhodnutí brání nutnost posouzení předběžné otázky, byl povinen správní řízení přerušit. Přerušeni by pak mohlo být ze strany účastníka správního řízení zpochybňováno. Připuštění možnosti *vyčkávání* správního orgánu na vyřešení předběžné otázky bez možnosti řádnými správními prostředky napadnout samu úvahu správního orgánu, že jde o otázku předběžnou, jež by jinak přicházely v úvahu po odůvodněném přerušeni řízení, by *ad absurdum* znamenalo možnost jakkoli dlouho trvající dobu správního řízení odůvodnit pouze poukazem na skutečnost, že probíhá jiné správní řízení, jež řeší tzv. předběžnou otázku, pro posouzení věci podstatnou. V situaci, kdy o souvislosti s jiným řízením žalovaný musel vědět nejpozději v okamžiku, kdy se seznámil s důvody zrušujícího rozsudku Městského soudu v Praze, avšak správní řízení podle 64 odst. 1 správního řádu v jeho průběhu nikdy nepřerušil, *pouze* vyčkával při svém rozhodování na jiné rozhodnutí a tímto postupem více než dvojnásobně překročil zákonem stanovenou lhůtu 90 dnů pro vydání rozhodnutí, jde o nečinnost žalovaného.

Pokud jde o podmínku vyčerpání prostředků, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně a jejíž splnění žalovaný ve svém vyjádření napadal, soud k tomu uvádí následující.

Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 4. 2. 2016 výzvu k vydání rozhodnutí, ve které adresáty této výzvy (Krajské ředitelství Policie ČR kraje Vysočina a Ministerstvo vnitra České republiky) informoval, že nebude-li do 10. 2. 2016 vydáno rozhodnutí, podá žalobu na nečinnost.

Dne 10. 2. 2016 obdrželo Policejní prezidium ČR od Ministerstva vnitra stížnost žalobce na průtahy při vydání rozhodnutí v předmětné věci. Dne 16. 2. 2016 byla tato stížnost postoupena řediteli krajského ředitelství k dalšímu opatření.

Zákon o služebním poměru v části XII. tohoto zákona upravuje řízení ve věcech služebního poměru. Tento zákon ovšem zároveň nevylučuje subsidiární použití správního řádu (§ 1 odst. 2 správního řádu). Pakliže je služebním zákonem určená lhůta pro vydání rozhodnutí, přitom jiná ustanovení tohoto zákona neupravují jednotlivé instrumenty, jimiž by se účastník řízení mohl proti průtahům a překročením zákonem stanovených lhůt bránit, má zdejší soud za to, že jde o případ, kdy je užití správního řádu v otázce opatření proti nečinnosti upraveného v § 80 správního řádu pro ochranu práv účastníka řízení zcela namístě (k subsidiární aplikaci správního řádu na zákon o služebním poměru viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2011, č.j. 3 Ads 79/2011-62).

Podle § 80 odst. 1 správního řádu nevydá-li správní orgán rozhodnutí ve věci v zákonné lhůtě, nadřízený správní orgán učiní z moci úřední opatření proti nečinnosti, jakmile se o tom dozví.

Podle věty druhé § 80 odst. 3 správního řádu může opatření proti nečinnosti nadřízený správní orgán učinit i v případě, kdy je z okolností zjevné, že věcně a místně příslušný správní orgán nedodrží lhůtu stanovenou pro vydání rozhodnutí o žádosti nebo zahájí řízení z moci úřední anebo v řízení řádně pokračovat. Po uplynutí lhůt pro vydání rozhodnutí může žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podat účastník.

Vzhledem k tomu, že procesní předpis (tu správní řád) umožňuje využití institutu opatření proti nečinnosti, které může po lhůtě stanovené pro vydání rozhodnutí iniciovat i sám účastník řízení, je zřejmé, že žalobce tak učinil. Poté, co se opakovaně obracel na žalovaného s urgencemi o vydání rozhodnutí, se dne 4. 2. 2016 obrátil opět na žalovaného i na Ministerstvo vnitra. Přestože Ministerstvo vnitra nebylo příslušným orgánem k rozhodnutí o opatření proti nečinnosti, urgence žalobce byla postoupena příslušnému nadřízenému orgánu – Policejnímu prezidiu ČR, kanceláři policejního prezidenta, a to dne 10. 2. 2016. Tu soud též poznamenává, že žalovaný byl též nepochybně povinen předmětná podání žalobce posoudit podle obsahu a v návaznosti na to je postoupit nadřízenému správnímu orgánu k vyřízení.

Přestože vyčerpáním prostředků je obecně třeba rozumět nejen uplatnění, ale také (vyčkání na) vyřízení, je třeba poukázat na rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 10. 2. 2010, č.j. 2 Ans 5/2009-59, kde je ohledně bezvýsledného vyčerpání prostředků k ochraně proti nečinnosti konstatováno následující: „*Pokud v době rozhodování krajského soudu o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu není splněna podmínka bezvýsledného vyčerpání prostředků, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k ochraně proti nečinnosti, není krajský soud oprávněn žalobu bez dalšího odmítnout, je-li mu z podání žalobce známo, že pro naplnění absentující podmínky (postupem podle § 80 správního řádu z roku 2004) již podnikl odpovídající procesní kroky. Při vědomosti této skutečnosti a při respektování principu šetření procesních práv účastníků řízení, je soud povinen vyčkat, jakým způsobem nadřízený správní orgán se žádostí o uplatnění prostředku proti nečinnosti naloží a podle toho přijmout odpovídající rozhodnutí. Opačný přístup nese znaky formalismu, který vede k odmítnutí efektivní ochrany práv žalobce.*“ Vzhledem k tomu, že z listin soudu předložených nevyplynulo, že by nadřízený správní orgán (policejní prezident) s podaným podnětem naložil jinak, než že jej postoupil žalovanému, je za tohoto stavu zřejmé, že žalobce provedl před podáním žaloby dostatečné procesní kroky ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s.

Proto je v souladu s § 60 odst. 3 větou druhou s. ř. s. důvodu žalovaného, který právo na náhradu nákladů řízení nemá, neboť řízení bylo zastaveno, zavázat k náhradě dosavadních nákladů soudního řízení, které žalobci vznikly a které spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 2 000 Kč a dále v nákladech právního zastoupení za čtyři úkony právní služby po 3 100 Kč, jež spočívají v převzetí a přípravě zastoupení, sepsání žaloby a písemného vyjádření a účasti u jednání (§ 11 odst. 1 písm. a/, d/ a g/vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu), společně se čtyřmi režijními paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), cestovným ve výši 2 233 Kč za cestu ze sídla zástupce žalobce ke Krajskému soudu v Brně a zpět na jednání soudu v celkové délce 414 km osobním automobilem s průměrnou spotřebou 5,6 l/100 km, ve vztahu k němuž předložil žalobce kopii osvědčení o registraci (§ 157 odst. 4 písm. b/ a § 158 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce a vyhláška č. 385/2015 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad), náhradou za promeškaný čas v délce 5 hodin a 40 minut ve výši 1 200 Kč (§ 14 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu) a částkou 3 577 Kč jako částkou odpovídající výši daně z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., celkem tedy ve výši 22 610 Kč. Pokud jde o úkony právní služby spočívající v celkem čtyřech poradách s mandantem přesahujících jednu hodinu, nejedná se o náklady, jejichž náhrada by měla jít k tíži žalovaného; z ničeho neplyne, že by se s ohledem na procesní vývoj věci jednalo o porady nezbytné, jejich uskutečnění nebylo ani doloženo. K zaplacení byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. května 2016

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu